

ikke i Aarhundreder vilde kunne opnaae syn-
derligt; thi Banen bliver afflaaret af Havet, og
den Tid ligger fjern, da vi paa Broer eller gjen-
nem Tunneler kunne komme til at udbgaae, at man
paa flere Steder maa gjøre Udstibninger, der
paa igjen benytte Jernbanen og saa, efterat
være bragt bethdeligt ud af sin Veie, igjen
gjøre en Udstibning, for atter derpaa at benytte
Banen.

Men der vil til enhver Tid blive en saa
stor Communication, at ikke Alle vilde søge til
Jernbanen; det vil stee i Fremtiden, ligesom
det steeer nu, hvor vi see, at Mange undlade
at benytte Jernbanen til Korsør for at gaae
til Hamborg og benytte istedet derfor Damp-
stibe, der nu i rigeligt Antal frembyde sig til
Tarten fra Kjøbenhavn til Kiel. Jeg troer
derfor, at man maa vel erindre, at Intet lader
sig saaledes, uden Endringer umiddelbart over-
føre fra det ene til det andet Land, og at alt
saa heller ikke Jernbaneanlægs Betydning og
Nytte paa den Maade lader sig føre over fra
et Land til et andet. Den ærede Minister
sagde, at Spørgsmaalet egentlig maatte opfat-
tes saaledes, som om man stod ligeoverfor to
forskjellige store Udgifter, hvoraf den ene var
en saadan, at man ikke kunde komme bort fra den,
nemlig 250 à 300,000 Rd. om Aaret, og den
anden var dobbelt saa stor, altsaa 5—600,000
Rd., og at man saa ved at paatage sig den
sibste vilde opnaae Noget, som han meente
vilde være mange Gange væsentligere at op-
naae, end hvad der erholdtes ved den første alene.
Her ere vi inde paa et Skjønnsforhold. Det
er ganske vist, at der opnaaes noget Mere,
men om det svarer til dette Forhold, kan man
ikke ganske bestemt afgjøre; det vilde i saa Hens-
seende være veiledende, hvilket Forhold man
sætter imellem den første og den anden Sum.
Den ærede Minister sætter Forholdet som 1 til
2; men man kunde jo ogsaa sige, at naar der
skal benyttes 5,300,000 Rd. til den første Deel
af det paagjældende Arbejde og 16 Millioner
til det hele Arbejde, efter den Forandring, der
er foreslaaet, bliver dette Sidste jo omtrent det
Tredobbelte, og da Garantistystemet ikke bliver
synderligt forskjelligt fra Obligationsstystemet med
Hensyn til Resultatet, hvilket jo allerede til-
strækkeligt er omhandlet, vilde jo det Naturlige

være at sætte Forholdet som 1 til 3. Jeg ind-
rømmer imidlertid, at dette er en Skjønnsag.
Det maa isvrigt siges, at man gjør mig og
dem, der dese min Anskuelse, Aret, naar man
vil fremhæve os som Modstandere af enhver
Anvendelse af Jernbaner i vort Land. Jeg har
interesseret mig overordentlig meget for den
Kjøbenhavn-korsørste Jernbane, og jeg har alle-
rede tilladt mig at oplyse, at jeg dog ogsaa har
havt nogen Deel i at tilveiebringe en Jernbane i
Sjælland. Det er altsaa paa ingen Maade Menin-
gen, at man overhovedet modsætter sig Jernbane-
anlægs Anvendelse her, selv i en meget vid Ud-
strækning; men Meningen er blot den, at man
synes, at det er en noget for hurtig Gjennem-
førelse af denne Sag, som udkræver meget store
Offre. Dog jeg vender mig til Hovedpunktet,
som jeg imidlertid skal behandle ganske kort.
Det var mig meget tilfredsstillende af den ærede
Ministers Ytringer at see, at der virkelig kunde
fremkomme et afgjørende Resultat af de for-
skjellige Betragtninger, der fra begge Sider ere
fremsatte. Det er sjældent, at Sligt opnaaes,
og man modtager det derfor med stor Glæde,
naar der virkelig frembyder sig en saadan Ud-
sigt. Jeg troer, at det er blevet tydeligt, at
der virkelig er en Grundmodsatning i vor Op-
fattelse med Hensyn til Grundlaget for denne
hele Sag, og det er derfor ganske naturligt, at
vi maae komme til noget forskjelligt Domme i
saa Henseende. Den ærede Minister mindede
om, at saaledes som Forholdene være udvilliede
paa Continentet, kunde Staten ikke forholde sig
passiv ligeoverfor sine vigtige Anliggendes
Gjennemførelse, ikke stole paa, at den private
Virksomhed var saa tilstrækkelig, at det kunde
overlades til den i alle sige Retninger, at gjøre,
hvad der maatte ansees for nyttig og gavnligt.
Deri ligger Modsatningen. Jeg skal nu være
villig til at indrømme, at, beklageligt nok,
Forholdene paa Continentet virkelig ere saa-
danne, at Staterne aldeles have forglemt —
eller idetmindste ofte synes at være paa Veie
dertil — den rette Begrænsning og have
kastet sig ind paa et Gebeet, der burde være
overladt til Borgernes frie Virksomhed. Hvil-
ket Land i Europa har havt en sundere og
rigere Udvikling end England? Og dog har Sta-
ten der holdt sig aldeles tilbage. Den har ikke